

Тамара Денисова

СПОГАД ІЗ ЮНОСТІ

Микола Григорович Жулинський не завжди був академіком і директором Інституту літератури ім. Т.Г. Шевченка НАН України. Десь у сімдесяті роки Юрко Покальчук, який завершив свій термін навчання в аспірантурі і вже працював над книжкою “Самотнє покоління”, привів до Інституту свого земляка Миколу Жулинського, здібного та енергійного, скромного й надзвичайно цікавого до всього, що стосувалося літератури. Успішно склавши всі іспити, Жулинський став аспірантом відділу теорії літератури.

У ті часи співробітники Інституту під незмінним проводом Ніни Чамати об'їздили не тільки всю Україну, а й широкі простори європейської частини Радянського Союзу. В одну з таких поїздок я теж приєдналась до колективу.

Їхали Чернігівщиною, відвідували дивні місця: Седнів, Новгород-Сіверський, Глухів... Ночувати їхали до Ніжина. Стояла тиха запашна літня ніч, навколо дороги виструнчилися чернігівські ліси, в автобусі було тихо, сумирно, затишно. А із заднього сидіння всю дорогу лунали прекрасні українські пісні. То співали Микола Жулинський і Юрко Покальчук. Боже, скільки ж вони знали того фольклору, який він був багатий та різноманітний і яким виразним був той чоловічий дует! Так мені й запам'яталась та поїздка на все життя: нічна дорога, комфортний автобус, літні пахощі й душевний чоловічий спів...

Я хочу побажати Миколі Григоровичу Жулинському зберегти ту красиву співучу народну душу на все своє таке насичене, таке активне, таке плідне життя!

Людмила Тарнашинська

З ПОВАГИ ДО ТАЛАНТУ ІНШОГО

Цими днями, перечитуючи поезію Василя Стуса, пригадала, що в мене й досі зберігаються в окремій течці пожовклі аркуші паперу із віддрукованими на друкарській машинці віршами поета, які я прихопила із собою, прощаючись із “Літературною Україною”, – то була перша по роках мовчання публікація творів Стуса, підготовлена до друку й передана до редакції разом із розгорнутою статтею (на дві подачі) Миколою Григоровичем Жулинським: саме тоді, у січні 1990-го, президія правління СПУ однострійно прийняла Василя Стуса (посмертно) до Спілки письменників України. Цей незглибимий материк творчої спадщини поета-мученика одним із перших відкривав нам Микола Григорович – як і наприкінці 80-х – початку 90-х рр. ХХ ст. імена і творчі скарби багатьох-багатьох інших українських велетів духу: досить згадати постійну кількарічну рубрику в “ЛУ” “Сторінки призабутої спадщини” та книжку “Із забуття – в безсмертя”. Власне, тепер ці імена репресованих тоталітарною владою і призабутих митців окреслюють давно звичне для нас поле наших досліджень, і вже потроху призабувається, що вони мали свого першовідкривача в особі Миколи Жулинського. Повертаючи їх до творчого життя, він і сам наче підживлювався їхнім духом, аби мати сили на довгі роки напруженої